

اگر صدایت کردم...

دعای عرفه از آسمانی ترین آثار عرفانی است که سالار شهیدان، حضرت اباعبدالله الحسین (ع) در بیابان عرفات از خود به یادگار گذاشتند. یکی از منظره‌هایی که در این دعا نظر انسان را به خود جلب می‌کند، موضوع این سلسله مقالات، یعنی «نعمت شماری» است. در شماره‌ی آبان ماه گفته شد که شمارش نعمت‌ها و نمایش نعمت‌های خدای مهربان، احساس سپاس‌گزاری نسبت به خدا را در انسان شکوفا می‌کند و این احساس یکی از ریشه‌های فطری نماز است.

برای نعمت شماری می‌توانیم به کتاب آسمانی خدا، قرآن مراجعه کنیم که نام بیش از ۱۰۰۰ نعمت در آن آمده است. علاوه بر این، در احادیث، دعاها، پیامبر (ص) و معصومین (ع)، فرازهای نعمت‌شماری بسیار ذکر شده‌اند و ما این دعا را انتخاب کرده‌ایم.

■ نعمت آفرینش

خدایا با این نعمت شروع می‌کنم که من نبودم و تو بر من جامه‌ی هستی پوشاندی و ابتدا مرا از خاک آفریدی و سپس در منزلگاه صلب پدران قرارم داری و در مراحل نخستین وجودم در عرضه‌ی طبیعت، در محلی امن و امان از حوادث جایم دادی. طی تحولات روزگاران و گذشت سالیان، هم‌چنان مرا از اصلاص پدران به ارحام مادران منتقل کردی تا چشم به این دنیا گشودم.

■ نعمت زمانه‌ی خوب

مهربان خدایا! با لطف و احسانه‌ی که بر من فرمودی، آغاز زندگی‌ام را در این جهان در زمان ظلمانی حکمرانان کفر که پیمان تو را شکستند و رسولان تو را تکذیب نمودند، قراردادی. بلکه مرا در زمانی برای زندگی به این دنیا آوردی که توفیق هدایت را دریابم؛ یعنی در دوران نورانی اسلام پرورشم دادی.

■ نعمت دوران کودکی

سپس ای آفریننده‌ی مهربان من، مرا از نهان‌خانه‌ی رحم مادر به این دنیا راهنمایی فرمودی با آفرینش کامل و زیبا. آن‌گاه در گهواره با حفظ و حراست تو، دوران کودکی را سپری کردم. از شیر گوارای مادرم، روزی‌ام دادی، از عواطف دل‌های مادران و پرستاران بهره‌مندم ساختی، از آسیب‌های جن حفظم کردی، و از هرگونه زیان و نقص مصونم فرمودی. در هر حال، بلندترین مقام از آن توست ای رحیم و ای رحمان.

نعمت‌های بزرگ را ادامه دادی تا فطرتم تکمیل و نیروهای جسم و جانم اعتدال یافت. از این هنگام بود که برای انتخاب راه‌های «حیات طیبه» و زندگی پاکیزه، با دلیل و حجت، الزامم فرمودی تا در کج راه‌های هوی و هوس و نادانی‌های ظلمانی سردرگم نشوم. شناخت خودت را به من الهام فرمودی.

با شناساندن حکمت‌هایت به من، مرا شگفت‌زده کردی. مرا به احساس مخلوقات با عظمتی که در آسمان و زمین به وجود آوردی، وادار ساختی. با این آمادگی‌ها و توانایی‌ها که عقل از درکش عاجز و زبان از بیانش قاصر است، به لزوم تشکر و سپاس و ذکر مقام اقدس آگاهم فرمودی.

آن‌گاه در طول زمان، نعمت‌های گوناگون انعام فرمودی و هرگونه ناگواری زیادی را از من برگرداندی.

اگر صدایت کردم، جوابم را دادی؛
اگر چیزی خواستم، عطایم فرمودی.

پی‌نوشت

در ترجمه‌ها، از کتاب «نیایش امام حسین (ع) در صحرای عرفات»، نوشته‌ی زنده‌یاد استاد علامه محمدتقی جعفری اقتباس شده است.